

nen. Saaledes opfattede jeg hans Ord, og det ærede Medlem tilspøede, at man kunde være vis paa, naar det kom til Krig, vilde man ikke finde saadanne Officerer i de forreste Rækker, men man kunde være sikker paa at finde dem i de bageste. (Saastrup: „maafte“). Ja, jeg skal gjerne tilspøe maafte. Der er af den ærede Forespørger nævnt Chefen for Gardehusarregimentet, og et æret Medlem for Solbæk (N. Larsen) har gjentaget Navnet paa den samme Regimentschef og tillige paa Skoleforstanderen paa Søgersborg Rekrutskole. (Sag d: Lag Sergenterne med!). Sergenterne tager jeg ikke med, og det ærede Medlem vil maafte overlade til mig, hvad jeg vil tage med eller ikke i min Berispsrelse. Jeg vil holde mig til de to Navne. Hvad disse Mænds Krigshistorie angaar, da er den saa hæderlig, at det ærede Medlem for Ribe Amts 1ste Valgkreds (Saastrup) kan være vis paa altid at finde dem i de forreste og ikke i de bageste Rækker. Det samme ærede Medlem og flere andre Medlemmer, der have talt, have henvist til den Erfaring, de have havt Leilighed til at gjøre. Ja, en enkelt kan jo have havt Leilighed til at gjøre Erfaringer ved en enkelt Afdeling og har maafte suppleret denne ved Samtaler med Andre fra andre Afdelinger, men en Ring staar som en Kjendsgjerning, og det er, at, ligesom der er mange Befalingsmænd, saaledes er der ogsaa mange Maader, hvorpaa de opretholde deres Autoritet og gennemføre deres Kommando. Den One holder sig mere til Straffe, den anden til gode Ord, men man er ikke berettiget til saa absolut, som fket er, at bryde Staven over dem, der hylde Straffemethoden, man maa se paa det Resultat, som kommer ud deraf. Et æret Medlem har idag sagt, at Gardehusarregimentet er en af de Afdelinger, hvor der straffes mest i hele Hæren. Det er saa langt fra, at det er rigtigt, at Regimentet snarere maa siges at være en af de Afdelinger, hvor der straffes mindst, men ganske sikkert er det, at, træder Straffen til, er den haard. Uden iøvrigt at ville gaa nærmere ind paa denne Side af Sagen, skal jeg dog oplyse om, at i Leirsamlingen 1871 — jeg deltog i Leirsamlingen og veed det deraf — blev der ikke dikteret en eneste Straf ved dette Regiment. (Afbrydelse af S. Jørgensen.) Ja, disse Udenomshistorier er det bedst at lade ligge (S. Jørgensen: Det er dog dem, vi snakke om!) Ja, „vi snakke“ ganske vist om dem, men „vi“ skalde maafte helst ikke gjøre det, naar vi ikke havde noget mere Bestemt at holde os til. Nu er det ganske vist, at det er Altes Onske, at Rekruterne skulle behandles godt, det ønskes ikke alene fra de Herrer's Side, men ogsaa fra vor; thi vi staa her ikke alene som Officerer, men som Fædre, der have Børn, og som maa ønske, at disse blive godt behandlede, naar de komme ind i Hæren; men dette Onske kan fte Fyldest og man maa ikke af enkelte løsrevne Exempler drage

absolute Slutninger ligeoverfor Alt, og det er man meget tilbøielig til ligeoverfor Rytteriet. Den ærede Forespørger gif 10 Aar tilbage i Tiden og talte om de Erfaringer, som han selv havde havt Leilighed til at gjøre; han udtalte en hel Del derom og misforstod en Afbrydelse af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille). Dette Medlem fandt nemlig ikke det „latterligt“, som den ærede Forespørger fremførte, ja han brugte overhovedet flet ikke Ordet „latterligt“, men udtalte kun om en enkelt Ring, at det var „barnagtigt“ at fremføre den her, det var det om Malkebøtten med Sporer paa. Jeg deler det ærede Medlems Mening og skal sige den ærede Forespørger, at, spænd han blev Soldat, kaldtes Soldaterne ved Bynavne, og derved bleve Benævnelserne lidt latterlige. Jeg havde saaledes som Lieutenant en Rekrut, der blev kaldt Parcel Nr. 5. Det er da næsten ligesaa latterligt som ham, den ærede Forespørger talte om, der blev kaldt halvfemte Tønde Hartkorn. Der var dengang en hel Mængde Rekruter, der benævntes „Stiftelse“, fordi de vare fødte paa Fødselsstiftelsen i Kjøbenhavn. En hed Albyhømhus en Anden Papegøstehus. Der blev naturligvis ogsaa leet, naar en Rekrut med et saadant Navn blev kaldt frem, og derfor tror jeg ikke, man over Saadant skal rette Beskyldninger mod Befalingsmændene. Jeg tror, at man tillægger den Slags Ring stor Betydning, og navnlig at det er en Misforstaaelse, at netop Dgenavnene komme fra Befalingsmændene, de komme meget ofte fra Rekruterne selv. (Buff: Nei!) Ja, det kan ikke nytte, at det ærede Medlem siger Nei, paa det Omraade har jeg meget mere Erfaring end han, og jeg tror mere paa den end paa det ærede Medlems Erfaring. Naar der fra saa mange Sider er sagt, at hvor der fter noget Misligt, kan det ikke nytte Rekruterne, at de komme med Klager, saa tillader jeg mig at sige, at det er urigtigt. Jeg har nok hørt dette gjentaget mange Gange, men derfor bliver det ingen Sandhed, og Straffelisterne udvise tilstrækkelig det Modsatte, thi de vise, at der baade er fket Paatale, og at der er straffet. Jeg veed vel, at der hos Rekruterne er en vis Frygt for at komme frem med Klager, men denne Frygt skal man selvfølgelig afvæbne ved at gjøre dem opmærksom paa, hvad der er deres Pligt i saa Henseende. Paa den anden Side er det de Overordnede's Pligt, hvor en Rekrut har klaget f. Ex. over en Underofficer, og Klagen har vist sig begrundet, at paase, at Underofficeren ikke bagefter misbruger sin Stilling ligeoverfor Rekruten, fordi han har klaget over Underofficeren. Det tror jeg imidlertid ogsaa, at de Overordnede paase. Den ærede Forespørger gjorde mig den Væere at gjøre mig bekendt med en lille Bog, som han har lært paa Rekrutskolen i Aarhus. Den har jeg lært længe før han, det er 26 Aar siden, jeg gennemgik